

Spoločne kráčajme ako pútnici nádeje

Biblická meditácia

sr. Daria Miezgová

Meditácia vychádza z troch biblických obrazov:

kráčajme: Abrahám

"Odíd' zo svojej krajiny, od svojho príbuzenstva a zo svojho otcovského domu do krajiny, ktorú ti ukážem. Urobím z teba veľký národ, požehnám ťa a preslávim tvoje meno a ty budeš požehnaním. Požehnám tých, čo ťa budú žehnať, a prekľajem tých, čo ťa budú prekľínať! V tebe budú požehnané všetky pokolenia zeme!" A Abram odišiel, ako mu rozkázal Pán.

Gen 12, 1-3

Abram žil svoj pokojný život v Cháране. Mal tam svoje príbuzenstvo, mal tam svoje istoty, poznal to tam. A do tohto zaznieva Pánovo slovo „odíd', choď do neznámej krajiny, aby si sa stal požehnaním“.

Pánovo slovo má prednosť pred všetkými inými slovami, má moc, je to slovo, ktoré koná. Ale táto moc Pánovho slova je obmedzená ľudským prijatím, naším otvoreným či zatvoreným srdcom, do ktorého toto slovo zaznieva. Abram počul, prijal a vykročil.

Vykročiť znamená opustiť vlastnú zónu istoty, bezpečia a konformity. Ísť do neznáma, do rizika, že sa pomýlime, že naša cesta nebude priamočiara, že budeme unavení a možno i nepochopení. Ale ak sa máme stať požehnaním, musíme vykročiť. A Pánovo slovo nielen pozýva, ale súčasne dáva i silu a odvahu.

Čo nás zastavuje? Čo je prekážkou, aby sme vykročili? Najčastejšie je to hluchota našich srdc, v ktorých načúvame vlastným slovám a nechceme sa nechať vyrušiť. Sme pripravení zostať v pohodlí vlastnej istoty, príliš neriskovať, príliš sa neunaviť.

Máme srdcia plné hluku, povinností, vlastných projektov a tak nepočujeme slovo Ducha, ktorý sa nám prihovára. Nie sme schopní alebo možno ani ochotní uveriť, že je potrebné zmeniť niektoré vlastné postoje, pravdy a pohľady, že je potrebné otvoriť sa novosti, ktorú Duch prináša.

Často nám chýba tichosť srdca s vedomím skutočnej pokory, v ktorej sme schopní načúvať a prijímať, tak ako Mária v Nazarete uverila, že Bohu nič nie je nemožné. **Lk 1, 37**

Cirkev nie je dav neznámych ľudí ale je to spoločenstvo, rodina pokrstených prostredníctvom ktorých sa sama Cirkev stáva načúvajúcou Pánovmu slovu. Synodálny proces sa tak stáva časom milosti, kedy je každý pozvaný ale aj každý zodpovedný za vlastné rozhodnutie a vykročenie na cestu, kam nás volá Pánovo slovo.

Vlastná reflexia: Som neoddeliteľnou súčasťou Cirkvi, ktorá je pozvaná vykročiť a stávať sa stále viac požehnaním pre tento svet. Vnímam túto svoju dôležitosť, že aj moje rozhodnutie, moja odvaha, môj krok prispievajú k vykročeniu celej Cirkvi?

Pán sa prihovára aj mne, aj mňa volá. Tak ako sa nedal odradiť nepochopením mladého Samuela, neustále opakuje svoje slovo. Mám odvahu odpovedať tak, ako povedal on: „Hovor Pane, tvoj sluha počúva.“ **1 Sam 3, 10**

spoločne: *Kniha Exodus*

„Preto pod', pošlem ťa k faraónovi! Vyvedieš môj ľud, Izraelitov, z Egypta!“ **3, 10**

Boh posielal Mojžiša, aby vyviedol jeho ľud z Egypta. Božie vyvolenie sa od Abraháma a jeho rodiny rozšírilo na celý národ a tento národ Pán vyvádza z otroctva do slobody. Vyvolený ľud ako celok, ako spoločenstvo nasleduje Mojžiša a zázračne prechádza cez Červené more. Ale jeho cesta nie je ani jednoduchá ani priamočiara. Prečo? Lebo vždy sa nájde buď jednotlivec alebo malá skupina, ktorá má iný názor, ktorá podľahne ilúzii alebo len spomína na minulé stabilné veci, keď bolo dost' mäsa a cibule.

My všetci sme pozvaní tak ako vyvolený národ kráčať spoločne k slobode, pretože tak ako píše apoštol Pavol v Liste Rimanom *Nik z nás totiž nežije pre seba a nik pre seba neumiera; lebo či žijeme, žijeme Pánovi, či umierame, umierame Pánovi.* **14, 7-8**

Spoločne kráčať však znamená v prvom rade rozšíriť svoje srdce a začať načúvať aj tým, ktorí vidia veci inak. Načúvanie je základný postoj, ktorým sa vytvárať jednota, načúvať znamená byť prítomný tomu kto hovorí, odstrániť vnútorné predsudky a prekážky, ktoré nám bránia prijať druhého v pravde a láske.

Takúto výzvu k hlbokému načúvaniu nachádzame niekoľkokrát v Knihe Deuteronomium, keď Pán vyzýva svoj ľud „**Shema Izrael!**“ Nie je to iba vyzvanie k pozornosti, ale predovšetkým je to pozvanie otvoriť sa vnútorne tomu, čo prichádza, načúvať v jednoduchosti a pokore bez odsudzovania a odmietania, je to pozvanie k prijatiu.

Budovať spoločenstvo znamená dávať priestor a prijímať aj rôznorodosť pohľadov a názorov s vedomím spoločného hľadania pravdy. Nie je to uniformita, ktorá blokuje život. Naopak je to radosť z rozmanitosti a vzájomného obohacovania sa spoločnými darmi. Aby takéto spoločenstvo mohlo jestvovať, je však potrebné správne rozlišovať medzi pravdou a nepravdou, medzi ilúziou a realitou.

Vyvolený národ sa chytil do takejto pasce ako čítame v Knihe Numeri v 13. kapitole. Ľud uveril nepravdivým slovám vyzvedačov, ktorí sa vrátili z prieskumu Kanáanu. Nechceli ísť, ale sa rozhodli zostať na mieste, lebo sa báli. Nepomohli ani povzbudenie od Kaléba, a tak sa ľud rozdelil a znova sa začali obzerať dozadu a smútiť za Egyptom.

Spoločenstvo sa teda môže vytvárať len na pravdivých základoch. Načúvať druhému či viesť s ním dialóg neznamenať popierať pravdu. Budovať vzťahy v láske predpokladá neustále hľadať pravdu a nenechať sa stiahnuť niekedy i názorom väčšiny alebo nepravdivými správami, ktoré nás často obklopujú.

Vlastná reflexia: Nekráčam sám, ale v spoločenstve s ostatnými. Majú v mojom srdci miesto aj tí, ktorí so mnou nezdieľajú spoločný názor? Existujú skupiny ľudí, pred ktorými sa uzatváram, ktoré vylučujem, alebo som ochotný im načúvať, rozprávať sa a spoločne s nimi hľadať pravdu?

Je to len Kristova láska, ktorá jediná je schopná dať nový smer môjmu srdcu a mysleniu, a tak prijímame slová sv. Pavla v 2 Kor 5, 14 ...*lebo nás ženie Kristova láska* a uverme im.

pútnici nádeje: Emauzskí učenici

Ako sa tak zhovárali a spoločne uvažovali, priblížil sa k nim sám Ježiš a išiel s nimi. Ich oči boli zastreté, aby ho nepoznali I spýtal sa ich: „O čom sa to cestou zhovárate?“ Zastavili sa zronení...

A počnúc od Mojžiša a všetkých Prorokov, vykladal im, čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo. Tak sa priblížili k dedine, do ktorej šli, a on sa tváril, že ide ďalej. Ale oni naň naliehali: „Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už schýlil!“ Vošiel teda a zostal s nimi. A keď sedel s nimi pri stole, vzal chlieb a dobrorečil, lámal ho a podával im ho. Vtom sa im otvorili oči a spoznali ho. Ale on im zmizol. Tu si povedali: „Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“ A ešte v tú hodinu vstali a vrátili sa do Jeruzalema... Lk 24, 15-18; 28-33

Ľudský život je putovaním, kráčaním k cieľu. Pútnik je iba ten, kto pozná svoj cieľ, kto vie, kam kráča. Emauzskí učenici unikajú zo situácie, v ktorej prišli o svoje nádeje. Utekajú preč z Jeruzalema, sú plní sklamaní, zatrpknutosti. Uverili v akúsi chiméru? Vracajú sa späť do svojho predošlého spôsobu života, veď aký zmysel by malo zostávať v Jeruzaleme?

Ale situácia sa zmení, keď sa k nim pripojí Kristus. On, Mesiáš sa k nim pridáva, kráča s nimi, pýta sa, vysvetľuje. Náš Boh je ten, ktorý hľadá každého človeka, kráča s ním po jeho ceste a prináša nové pohľady, nové smerovanie. Lebo len s Kristom a vo svetle jeho slova je možné vidieť nové výzvy a možnosti, je možné objaviť nové cesty. Ľudské riešenia, na ktoré sa tak často spoliehame, sú krehké a zlyhávajú. Potrebujeme však uveriť, že nádej, ktorá nám bola zjavená a darovaná v Kristovi, je tu prítomná a máme s ňou počítať. *Je to nádej, ktorá je nebojácna, ktorá dokáže hľadiť ponad osobné pohodlie, malé istoty a kompenzácie, ktoré zužujú horizonty, aby sme sa otvorili pre veľké ideály, ktoré robia život krajším a dôstojnejším. Kráčajme v nádeji (encyklika Fratelli tutti, 55).*

Kristus je v strede Cirkvi a kráča s ňou i v tomto svete. S Cirkvou, ktorú EG 46 nazýva Cirkvou vychádzajúcou a Cirkvou otvorených dverí. Patríme do tejto Cirkvi, ktorá chce byť znamením nádeje pre súčasný svet. Preto má *misionárske srdce, ktoré si je vedomé týchto limitov a stáva sa „slabým pre slabých... a všetkým pre všetkých“ (1 Kor 9, 22). Nikdy sa neuzatvára, nikdy sa neskrýva za vlastné istoty, nikdy si nevolí tvrdosť ako prostriedok sebaobrany. Vie, že ono samo musí rásť v chápaní evanjelia a rozlišovaní ciest Ducha, a preto nezanedbáva dobro, ktoré môže vykonať, aj keď riskuje, že sa zašpiní blatom ulice (apošt. exhortácia Evangelii gaudium, 45)*

Vlastná reflexia: Kráčať v nádeji znamená byť naplnený tou skutočnou nádejou a túto nádej prinášať do nášho sveta. Čo ja ako kresťan prinášam do svojho okolia? Čo šírim okolo seba? Sú naše rodiny, spoločenstvá, farnosti ohniskami nádeje, kde sú otvorené dvere aj pre tých, ktorí – ako Emauzskí učenici – unikajú z tohto sveta?

Uverili sme v hĺbke srdca, že každý človek má nádej na spásu, pretože *v nádeji sme spasení. porov. Rim 8, 24a*